

Chuyến xe lửa cuối năm

Chuyến xe lửa từ ga Phan Rang rúc lên những hồi còi ngắn gấp rút như thúc giục đám người chen lấn phía dưới đang tìm cách đưa hàng hóa, các túi xách cá nhân của mình lên vào cửa toa chính đã đông cứng, mà lên qua ngã cửa sổ cũng đầy nghẹt, trông cứ giống như chạy loạn, cái cảnh này rất là quen thuộc của các nhà ga, nhưng nó không làm cho ông Tám Than xí xóa những cái bức mình đem đến cho ông trong lúc cố chen lên được cái toa tàu này, cái áo bi da ma sạch sẽ của ông bị nítu kéo đứt mất cái cúc ở trên, xộc xệch làm lộ hẳn xương cổ của ông ra, cục yết hầu chạy lên chạy xuống như ống bơm dầu, mồ hôi ông nhễ nhại trên khuôn mặt mệt mỏi, ông Tám Than tay ôm cái lồng gà đang lẩn vào bên trong tìm chỗ ngồi, hai con gà vẫn còn sống nhưng chắc cũng chia xẻ với những vắt vả của ông nên nằm im lặng, lâu lâu chỉ nghe tiếng cục cục nhỏ nhỏ như báo cho biết là chúng vẫn còn sống sót trong cuộc tranh giành ồn ào vừa qua, ông Tám Than lầm bầm

Ái chà chà
Khổ quá ta
Tại thằng con
Cực thân già
Đường thì xa
Thêm giò gà
Người đông cứng
Thiệt là bức
Quần lục súc
Thiếu một chút
Té xuống ga
Ái chà chà

Ông vào hàng ghế gần cuối có chỗ còn trống, ông tắt tời lách ngay vào ngồi xuống tay vẫn ôm cái lồng gà, bên cạnh ông một bà đáng người phốp pháp các giò đồ đồ đầy dưới chân, ông Tám Than lấy ống tay áo chấm mồ hôi trên trán quay sang nói nhỏ với bà ngồi bên cạnh

Bà nhích chum ra một chút giùm
Cho tui dứt thử tận cùng bên trong

Bà này hứ lên một tiếng rồi, hai chân đong đưa qua lại rồi nói lớn

Bộ ông không thấy đồ tôi sao
Nó đang khít rít, nhét chỗ nào
Thôi cái của ông, ngồi ráng giữ
Ôm chặt trong tay kéo bay cao

Ông Tám Than đành phải ôm cái lồng gà trong lòng, phần vì mình lên sau, không lẽ tranh cãi với đàn bà, mà ông có biết đôi co thì cũng không lại được nên đành im lặng, ông chỉ nói nhỏ

Đồ tui, tui giữ được rồi
Tui đây chỉ sợ chị ngồi kế bên
Lỡ mà nó rụng qua bên
Chị cũng đừng có kêu rên than phiền

Không vì thằng con thì ông đâu đến nỗi vắt vả như thế này, con ông nó đóng đồn ở Ba Ngòi Cam Ranh, tết

gần đến ông muốn ra thăm nó tiện thể xách theo đôi gà để nó ăn tết cùng chúng bạn.

Mãi đến một lúc lâu sau ông Tám Than mới thấy còi rúc lên một hồi còi dài và tiếng ken két vang lên cùng với sự chao đảo bên trong ông biết là tàu đã chuyển bánh, bà Tư mập bên cạnh ngồi thoải mái một tay phe phẩy cái quạt, một tay cầm ổ bánh mì cắn nhai từ tốn, bà là người đi buôn bán thường xuyên trên con đường này nên quen thuộc với mọi chuyện xảy ra, toa tàu nhún nhẩy đều đều, những nhón nháo cũng lắng xuống, mọi người đang xả hơi nghỉ mệt, bà Tư mập đã ăn xong cái bánh mì bà đang lim dim gật gù, những mảnh vụn bánh rơi đầy xuống đùi bà trên chiếc quần sa teng đen, cơn buồn ngủ nó đến chớp nhoáng sau khi bụng no và sự rung chuyển đều đều làm bà quên cả phải đi những bụi bánh mà đang ngheo đầu mơ màng, con gà của ông Tám Than cũng đã qua cơn sóng gió, bây giờ được nằm yên trong lòng ông, nó cũng đang hồi phục lại tinh thần, có lẽ đang đói khi nhìn thấy thức ăn bên cạnh, những mảnh vụn bánh bên cạnh, nó thò đầu ra khỏi lồng mổ lấy thức ăn. Bà Tư mập giật mình, trong cơn mơ màng bà thấy hình như có ai khều khều đùi bà, con gà thấy chân tay bà động đậy nó cũng rút cổ về nằm im, bà liếc sang bên cạnh ông Tám Than hứ háy

Ông làm gì dzậy ông già
Tính làm gì nữa nói ra coi nào

Ông Tám Than tưởng bà Tư mập hỏi thăm mình, ông thực tình trả lời

Tui đi khai phá đất hoang
Thăm dò đất tốt đàng hoàng dùng chun
Bỏ công cây xới hồng ngừng
Mai này có chỗ nghỉ lưng về già

Bà Tư mập nghe nói, coi bộ không vừa lỗ tai, thấy coi bộ ông già bên cạnh tính chuyện tầm bậy, rờ rẫm đụng chạm dò đường rồi còn tỉnh khô thú nhận, bà háy một tiếng lớn

Coi chừng vùng đất cấm đó cha
Gặp phải giờ linh chết ngắc hà
Bà về vắn cổ không kịp ngáp
Sinh lây cua kẹp, hết có la

Ông Tám Than ngạc nhiên thấy bà bên cạnh mình tự nhiên hù mình với một giọng không vui vẻ, ông từ trước tới giờ đâu sợ gì, đem mồ hôi ra để gầy dựng đời sống không làm điều gì phi pháp nên thánh thần đâu thể phạt kẻ hiền lương như ông được, ông nổi sùng

Tui mần từ trước tới nay
Sanh con đẻ cái tay này làm ra
Giờ đây dù tuổi đã già
Bọn trai chưa chắc vượt qua tui à
Sá gì cua kẹp mà la
Bẻ càng xực ráo chui choa đã đời
Cổ tui cứng ngắc bà ơi
Hồng ai vắn nó đứt rồi được đâu

Bà Tư Mập thấy coi bộ gặp phải ông già cứng cựa, bà hứ háy im lặng ngồi nhích xa ra một chút nhưng khổ nỗi bên kia của bà khách cũng ngồi chật cứng, bà không phải hạng người dễ bỏ qua như bữa nay đâu, bình thường bà bao giờ cũng là người nói sau cùng, địch thủ của bà chỉ có nước cuốn gói chạy trước khi bà dứt lời, nhưng vì cái bụng của bà nó đang hành tội bà làm bà đang lo lắng, có lẽ bà ăn phải đồ chua trong ổ bánh mì thịt đã bị hư nên bụng bà nó đang quặn đau và sôi ục ục chạy vòng vòng và làm bụng bà như chương to lên hơn, bà biết nó đang bị đầy hơi đang tìm chỗ thoát, bà cố nhịn nhấp nhòm cố đè kín đôi mông, nhưng dồn nén mãi không được và cuối cùng phát ra một tiếng thật là lớn, bà mắc cỡ đỏ mặt vội quơ tấm khăn lên che

mặt. Ông Tám Than giật mình la lớn

Xe lửa bẻ bánh mất rồi
Coi chừng nó lật đi đời nhà ma
Xui chi xui lạ vậy hà
Cuối năm cầu nguyện nạn qua, tui nhờ

Cũng may cho bà Tư Mập, chiếc xe lửa hú còi dài rồi chạy chậm lại, tiếng người la lớn :

- Bà con ai xuống ga Ba Ngòi chuẩn bị nè

Ông Tám Than lật đật ôm cái lồng gà đứng lên, bỗng nhiên xe thắng lại, tiếng sắt chạm nhau cạch cạch, ken két làm ông Tám Than mất thăng bằng ngã chúi lên đùi bà Tư Mập, chiếc lồng gà bị văng xuống chân, lật đật ông Tám Than chụp cái lồng gà chống tay đứng dậy, sợ bà Tư mập la lối, ông liếc vội sang thấy bà vẫn ngồi yên tằm khăn vẫn che kín khuôn mặt trên tấm thân đầy đả của bà, ông vội vã bước nhanh ra cửa toa bước xuống ga, hai tay ôm chặt cái lồng gà.

Mắc Cạn